

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 819/2016
31.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Ј.Р., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Д.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 5К бр. 509/15 од 04.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 497/16 од 12.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Р., адв. Д.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 5К бр. 509/15 од 04.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 497/16 од 12.04.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 5К бр. 509/15 од 04.02.2016. године окривљена Ј.Р., оглашена је кривом због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљена у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљена је обавезана да плати пашал у износу од 5.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка у износу од 54.595,60 динара, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећени ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 497/16 од 12.04.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 5К бр. 509/15 од 04.02.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 497/16 од 12.04.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Ј.Р., адв. Д.Д., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи и првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или пак да исте укине и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Р., адв. Д.Д., у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, је неоснован, док је у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости, а како то из образложења захтева произилази, наводи да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона на штету окривљене на тај начин што је у конкретном случају у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. Бранилац сматра да погрешно првостепени суд радње окривљене правно квалификује као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ уместо као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, јер је намера окривљене критичном приликом била усмерена на то да узме ствари а не да обије продавницу. Осим тога код окривљених није било претходног договора о заједничком деловању - проваљивању у продавницу, па радње окривљене не чине радње саизвршилаштва са осталим окривљенима, већ самостално кривично дело крађе, на које је усмерен њен умишљај.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Наиме, из чињеничног стања датог у изреци правноснажне пресуде се утврђује да је окривљена критичном приликом поступала са умишљањем, јер је -

способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свог дела и хтела његово извршење, свесна да је њено дело забрањено - обијањем затвореног простора одузела туђе покретне ствари, у намери да овим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, на тај начин, што је након што је Б.А.Н. уз помоћ физичке снаге лактом разбио стакло на излогу продавнице ... ушао у исту кроз отвор неправилног облика ... и одузео неколико штека цигарета које је однео кући ... иста - окривљена Ј.Р. заједно са С.А. и Б.А.Н. отишла до продавнице, ушла у продавницу са Б.А.Н., док је С.А. чувао стражу, те су из продавнице одузели цигарете, кафу, алкохолно пиће ... укупне вредности 72.772,10 динара, власништво оштећеног, ставили у торбе, додали С.А., однели код С.А., где су робу међусобно поделили.

Имајући напред наведено у виду, по налажењу Врховног касационог суда, из радње извршења кривичног дела за које је окривљена Ј.Р. оглашена кривом произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, а не кривичног дела крађа из чл. 203. став 1. КЗ.

Како је бранилац окривљене Ј.Р. на исту повреду кривичног закона - члана 439. тачка 2) ЗКП указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд, изнете наводе жалбе оценио неоснованим и у образложењу своје пресуде на страни 3 дао довољне и јасне разлоге, које као правилне Врховни касациони суд у потпуности прихвата, то и на исте, сагласно одредби члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из чл. 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, то је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 491. став 1. и став 2. ЗКП, захтев браниоца окривљене у том делу, одбио као неоснован.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене како то из образложења захтева произилази указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводима да је изрека пресуде противречна сама себи а разлози пресуде противречни изреци.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, по оцени Врховног касационог суда нису дозвољен законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, сходно члану 485. став 4. ЗКП, у којој су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у том делу одбацио као недозвољен, сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби члана 490. и 491. став 1. и 2. ЗКП, одбио као неоснован захтев браниоца окривљене у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је исти захтев у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, сходно члану 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.